

[Thoft]

regne disse ting ud, men de er komplicerede, og det ved skatteministeren også. Det kommer derfor for mange mennesker som en fæl overraskelse, når de modtager slutopgørelsen, at der rent faktisk er tale om en betydelig restskat, som skal betales forholdsvis hurtigt efter.

Jeg vil spørge skatteministeren: vil skatteministeren gøre det muligt for de enkelte ligningskontorers inkassoafdelinger at modtage en transport af overskydende skat som betaling? Andet beder jeg ikke om. Ministeren behøver ikke at ulejlige sig med at lave lovændringer på grund af denne lille, begrænsede del af det forslag, som SF fremsatte i fredags, men som desværre ikke går igennem. Vi kunne godt forsøge at løse problemet for de skatteydere, det rammer hårdest og mest uretfærdigt, nemlig dem, der skal af med penge samtidig med, at de kan konstatere, at de har mindst lige så meget til gode. Det er ikke rimeligt.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Selv om jeg er imponeret over den interesse, hr. Thoft har for de skatteydere, der til forskel fra alle andre skatteydere har fået en meget lang kredit med betaling af deres skat, må jeg under henvisning til de grunde, jeg gav i mit første svar, klart afvise, at den fremgangsmåde, som hr. Thoft antyder, kan gennemføres.

Thoft (SF):

Betyder ministerens svar, at det faktisk er ulovligt af de enkelte ligningsmyndigheder at modtage betalingen i form af en transport af den overskydende skat for det efterfølgende år?

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det betyder, som jeg sagde før, at der skal en klar lovhjemmel, som ikke eksisterer for øjeblikket, til, for at man kan lave en generel regel, og det betyder også, at jeg lægger stor vægt på, at alle skatteydere behandles ens, og at ikke nogle enkelte får en speciel behandling.

Hermed sluttede spørgsmålet.

6) Til justitsministeren af:

Lenger (VS):

»Vil ministeren tage initiativ til at gøre det frivilligt for sindslidende, der har været tvangsindlagt, om de eventuelt skal registreres i det centrale kriminalregister?«

Skriftlig begrundelse

Udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling afgav i november 1983 betænkning om registrering af tvangsindlagte i det centrale kriminalregister. Et overvældende flertal anbefalede, at sindslidende ikke mere registreres i dette register, men et mindretal, politiets og justitsministeriets repræsentanter, ønskede fortsat en registrering, og dette har justitsministeren tilsluttet sig, om end han har foreslået nogle lidt ændrede regler for registreringen.

Som begrundelse for den fortsatte registrering nævner politiet først og fremmest hensyn til den sindslidende selv, bl.a. ved detentionsanbringelse, selv om intet tyder på, at sindslidende med større frekvens indsættes i detentionen.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, om ministeren ikke ville finde det mere logisk at lade det være op til den sindslidende selv at beslutte, om han eller hun ønsker denne »beskyttelse«.

Lenger (VS):

Kriteriet for, om en sindslidende anbringes i det centrale kriminalregister, er, om politiet har medvirket ved en eventuel tvangsindlæggelse. Senere viser det sig, at omkring 30 pct. af dem, der har været tvangsindlagt, overhovedet ikke var sindslidende, og man mener generelt, og det lyder såmænd meget troligt, at det er utrolig belastende – i forbindelse med, at man måske i øvrigt behandles for en sindslidelse – at vide sig registreret i et eller andet register, i særdeleshed i det centrale kriminalregister. Og der kunne fremføres mange andre argumenter.

Men anledningen til mit spørgsmål er, at justitsministeren i sidste uge i et svar har oplyst, at den særlig vigtige begrundelse for at registrere sindslidende i det centrale kriminalregister er hensynet til vedkommende selv i forbindelse med detentionsanbringelse. Derfor vil jeg spørge: når det nu først og